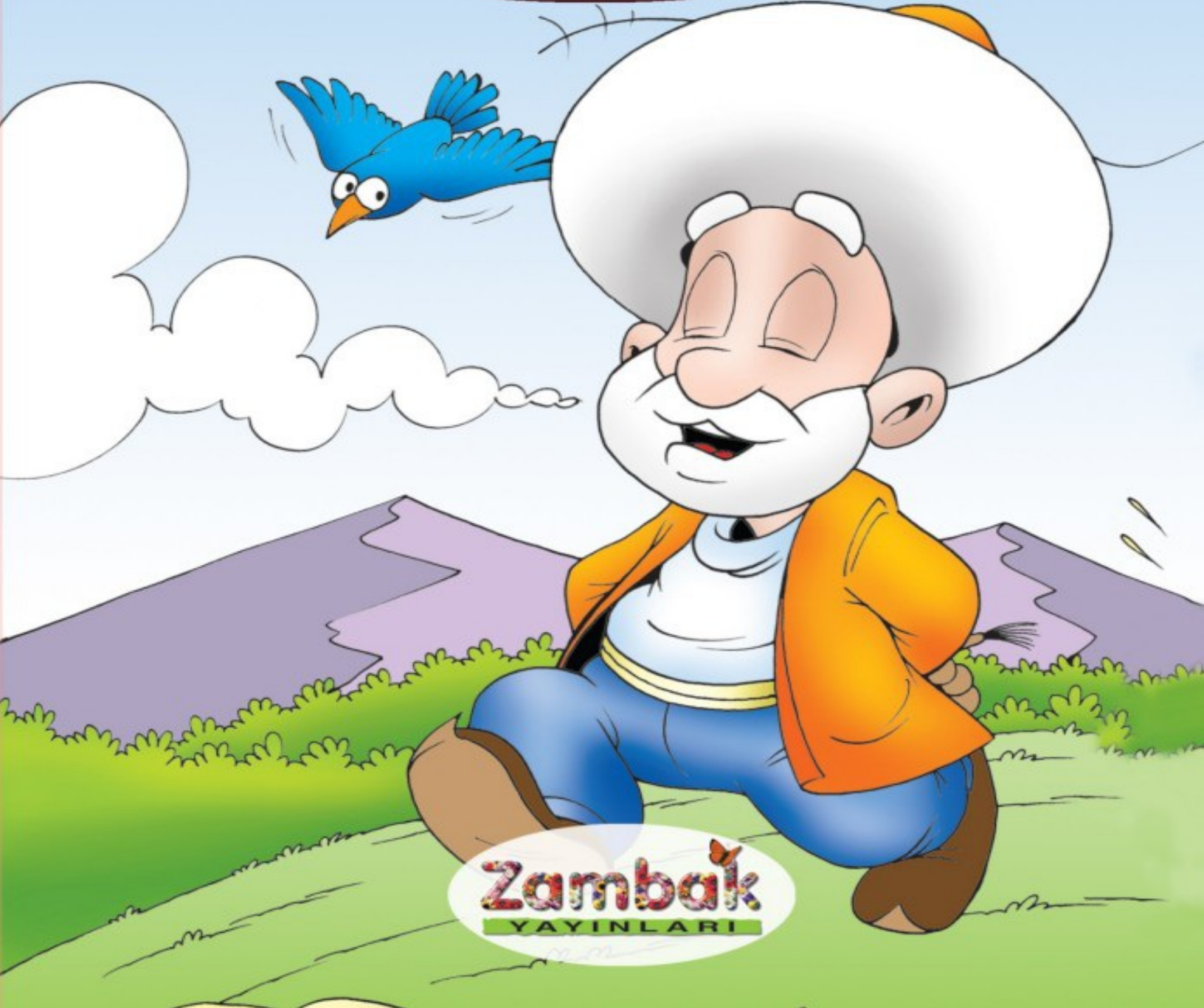

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

ÇORAK YER

NASRETTİN HOCA FIKRALARI

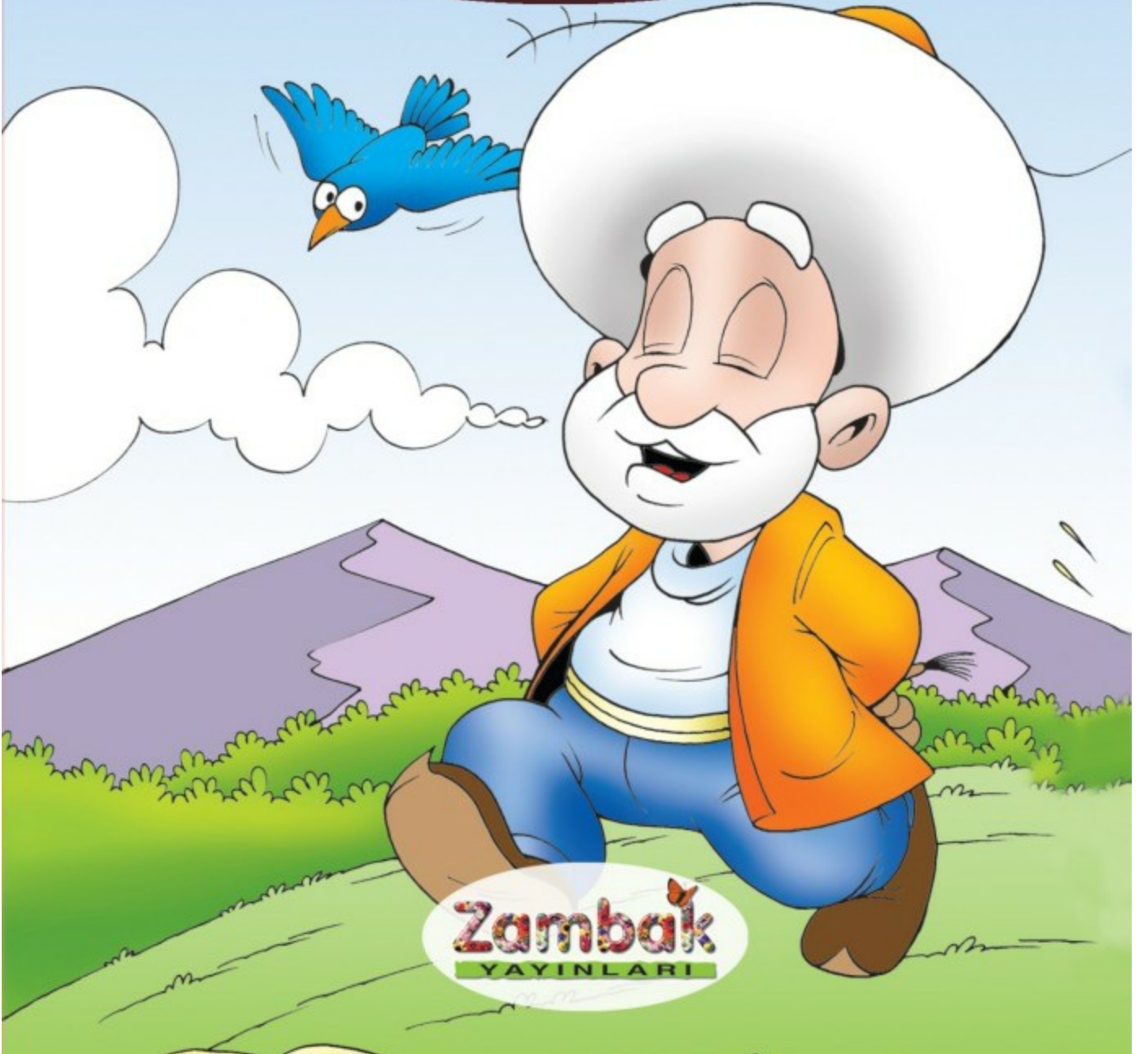

Zambak
YAYINLARI

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

ÇORAK YER

NASRETTİN HOCA FIKRALARI

Zambak
YAYINLARI

ÇORAK YER

Nasrettin Hoca Fıkraları

Hazırlayan
Kemalettin ÇALIK

Zambak
YAYINLARI

CÜBBENİN İÇİNDE BEN DE VARDIM

Bir sabah Nasrettin Hoca, sinirli bir şekilde dışarı çıkmış. Kapı komşusu onun bu telaşlı hâlini görmüş. Dayanamayıp pencereyi tıklatmış. Nasrettin Hoca, pencere tıkırtısına dönüp bakmış. Meraklı komşusu İsmail Bey, pencereyi tıklatıyormuş.

İsmail Bey:

– Hayırdır Hoca’ m! Bu gün sanki sen de bir hâl var, demiş.

Nasrettin Hoca:

– Bir yaramazlık yok komşu, ne olacak, demiş.

Sonra Hoca, kendi yoluna gitmek istemiş.

İsmail Bey, rahat durur mu? İşin peşini bırakmamış!

– Öyle deme Hoca'm! İyi görünmüyorsun! Bir derdin olmalı, demiş.

Nasrettin Hoca, komşusuna bir bakmış, iki düşünmüş. İsmail Bey'in, işin eğlencesinde olduğunu anlamış.

– Komşu, komşu! Üstüne vazife mi senin sinirimi, asabımı öğrenmek? Ev hâli işte! Biraz hanımla atıştık, demiş.

Bunları söyledikten sonra, Hoca, yoluna gitmek istemiş. İsmail Bey, işi daha da büyütmüş.

– Olur mu canım? Hem, dün akşam evinizden epeyce gürültü geldi! Ne olduğunu saklayıp da kurtulacak mısınız, demiş.

Hoca, bakmış ki bu adamdan kurtuluş yok! “Öyle mi?” diye söylenmiş kendi kendine.

Sonra kendine çeki düzen vermiş. İsmail Bey, sabırla, Hoca'nın ne söyleyeceğini bekliyormuş.

Nasrettin Hoca:

– Hiç sorma komşu! Aslında o kadar da merak edilecek bir şey değil! Ama sen o kadar ısrar ettin, o zaman söyleyeyim! Bizim hanım çok sinirlendi, kendini alamayıp cübbemi yere savurdu! Cübbem de merdivenlerden aşağı uçtu, demiş.

İsmail Bey, kendini tutamamış, gülmeye başlamış:

– Hoca Efendi, hiç öyle şey olur mu? Cübbe böyle gürültü çıkarır mı, demiş.

Nasrettin Hoca:

– Komşu, komşu! Çok uzattın ama! Bunda anlaşılmayacak ne var? Cübbenin içinde ben de vardım, diye seslenmiş.

ÇORAK YER

Bir gün Nasrettin Hoca, kırdan dolaşıyormuş. Ilık bir hava varmış. Sonra iki kişiye rastlamış. Bu adamlardan biri ihtiyar, diğeri ise orta yaştaymış. Adamlar, dağın yamacını bağ yapıyorlarmış. Nasrettin Hoca:

- Bu çorak yerde bağ olur mu, diye düşünmüş. Ama işin içinden çıkamamış.
- Merhaba ağalar, diye selam vermiş.

Adamlar da:

- Merhaba Hoca Efendi, diye selamına karşılık vermişler.

Nasrettin Hoca dayanamamış ve sormuş:

- Ağalar, diktiğiniz çubuklar burada tutar mı?

Yaşlı adam, durmuş, yanındakine de işaret etmiş. Orta yaşlardaki adam da işini bırakıp Hoca'ya bakmış. Sonra da bıyık altından gülmüş.

- Çubuklar da söz mü, Hoca Efendi! Buraya adam diksen biter! Çok bereketli bir topraktır, demiş.

Nasrettin Hoca, duyduklarına inanamamış:

– Demek öyle! O zaman beni de dikin şuraya. Bakalım nasıl yemiş vereceğim, demiş.

Adamlar, Hoca'nın söylediklerini ciddiye almışlar. Hoca, razı olunca bu işe, tutup onu yarı beline kadar toprağa gömüvermişler. Sonra bir ağacın altına geçip oturmuşlar. Daha sonra sofraya kurmuşlar. Sofrada bir parça ekme, biraz da peynir varmış.

Soğan kırmaya başladıklarında Hoca, dayanamamış. Bir ağaç gibi dikilip durmaktan sıkılmış. Yarı beline kadar gömülü olduğu topraktan çıkmış, adamların yanına varmış.

Adamlar, Nasrettin Hoca'yı karşılarında görünce şaşırılmışlar:

– Hoca Efendi, nedir derdin? Neden yerinde duramadın, demişler.

Nasrettin Hoca:

– Vallahi efendiler, ben yerimi beğenmedim. Yerini beğenmeyen ağaç da tutar mı? Tutmaz! Ben de tutmadım işte, demiş.

BİRAZ ACELEYE GELDİ

Nasrettin Hoca, bir akşam evine dönerken dalgın ve düşünceliymiş. Oturduğu evin sokağına girince gördüklerine inanamamış. Çünkü komşularından birinin evinde o güne kadar görülmemiş bir hareketlilik varmış. İnsanlar gruplar hâlinde bu eve girip çıkıyormuş. Hoca, “Neyin nesidir?” diye merak etmiş. “Hayırdır, inşallah!” demeyi de unutmamış.

Dayanamamış, evden çıkanlardan birine sormuş:

– Hayırdır ağalar! Ne oluyor burada? Biriniz girip biriniz çıkarsınız, demiş.

Adam da:

– Hoca Efendi, bilmiyor musun? Düğün pilavı var, diye karşılık vermiş.

Nasrettin Hoca, “Tamam!” anlamında başını sallamış. Sonra kuşağından çıkardığı bir kâğıdı katlayarak kapının altından itelemiş.

Sonra da:

– Düğün sahibini görebilir miyim? Kendisine hatırlı birinden bir mektup getirdim, diye seslenmiş.

Kapıdakilerden biri:

– Buyur Hoca Efendi! Düş peşime, diye karşılık vermiş.

Keyfi birdenbire yerine gelen Nasrettin Hoca, adamın peşine takılmış. Arka taraftaki odalardan birine gelmişler.

Aslında ev sahibi, tanıdıklarını çağırmış, kendi aralarında ziyafet çekiyorlarmış. Düğünü de bahane etmişler.

Nasrettin Hoca, soluklanmadan elindeki kâğıdı adama uzatmış. Ev sahibi, kâğıdı alıp evirmiş, çevirmiş ama okuyamamış. Nasıl okusun ki? Kâğıdın üzerinde yazı falan yokmuş.

– Hoca Efendi, mektupta bir şey yazmıyor! Bu işte bir yanlışlık olmasın, demiş.

Yemekleri afiyetle mideye indiren Nasrettin Hoca, rahatını hiç bozmadan cevap vermiş:

– Kusura kalma efendi! Aceleye geldi, onun için yazılı değildir, demiş.

KANATLANIP UÇACAK DEĞİL YA

Nasrettin Hoca, bir gün hanımıyla beraber göl başına gitmiş. Hanımı çamaşır yıkayacak, Hoca da ona yardım edecekmiş. Kazanı güç bela kurmuşlar, altındaki odunları yakmışlar, suyu kaynatmışlar. Çamaşırlar açılmış, suyla ıslatılmış. İş sabunlamaya geldiğinde karganın biri, bir kalıp sabunu kaptığı gibi havalanmış. Kadıncağız, çaresizce kargaya bakakalmış. Sonra başlamış bağırmaya:

– Yetiş Hoca, yetiş! Sabun elden gidiyor, demiş.

Nasrettin Hoca:

– Gördün mü sen işi? Karganın yaptığına da bak, demiş.

Nasrettin Hoca, karganın peşinden kanatlanıp uçacak değil ya! Düşünüp taşınmış, sonunda hanımına dönmüş:

– Boş ver hanım! Belki de onun üstü başı bizden daha kirlidir. Karganın sabuna bizden daha çok

ihhtiyacı olabilir, demiş.

BİR FİL DAHA İSTİYORUM

Timur, günlerden bir gün Nasrettin Hoca'nın köyüne, beslemeleri için bir fil göndermiş. Kimse korkusundan sesini çıkaramamış. Öyle ya bu Timur, kimsenin gözünün yaşına bakmazmış. Gel zaman git zaman fil, bulduğunu yemiş. Köyde ne var ne yok hepsini silip süpürmüştü.

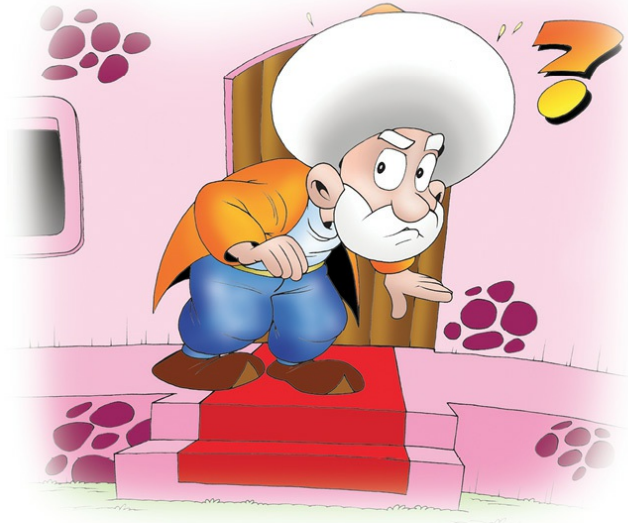
Köylüler, bu duruma daha fazla dayanamamış, kara kara düşünmeye başlamışlar. Sonunda: "Bu işi çözerse Hoca çözer!" diyerek onun yanına gitmişler.

– Hoca Efendi, böyle giderse, fil hepimizin evine incir ağacı dikecek! Bizimle beraber gelsen de derdimizi Timur'a anlatsak, bu sorunu çözsük, demişler.

Nasrettin Hoca, Timur'u tanıdığı için tereddüt etmiş. Bu işin olmayacağını bilse de kalabalığa karışmış. Uzun bir yürüyüşten sonra Timur'un sarayına yaklaşmışlar. Ancak kalabalığın gittikçe azalması Hoca'nın dikkatinden kaçmamış. Nasrettin Hoca, dönüp arkasına baktıkça adamların bir bir eksildiğini görmüş.

Timur'un sarayına geldiklerinde Hoca, yine arkasına dönüp bakmış. Bakmış ya, bir de ne görsün! O kalabalıktan bir eser yok ortada.

Nasrettin Hoca: "Siz görürsünüz!" diyerek Timur'un huzuruna çıkmış.

Timur, tahtında oturmuş, Hoca'nın söyleyeceklerine kulak kesilmiş.

Nasrettin Hoca:

– Rahatsız ettim efendim! Onca yolu şey için geldim, demiş.

Timur, sinirlenmiş:

– Söyle bakalım Hoca Efendi! Onca yolu ne için geldin, diye sormuş.

– Köyümüze gönderdiğiniz fil, bizlere şenlik oluyor olmasına da! Mübarek yalnızlıktan dertli, canı çok sıkılıyor, demiş.

Timur, anlamış anlayacağını.

– Tamam, Hoca Efendi! Muradınız file bir eş istemekse kolay! Siz hiç tasalanmayın. Bugün yarın, file bir eş daha yollarım, demiş.

Nasrettin Hoca, kelleyi zor kurtardığı için sevinerek köyüne geri dönmüş. Köylünün gözü zaten yolda, Hoca'yı bekliyorlarmış.

Nasrettin Hoca geldiğinde, köylüler başına toplanmışlar:

– Söyle bakalım Hoca Efendi! Hayırlı haberlerin var mı, diye sormuşlar.

Hoca, kalabalığı baştan sona şöyle bir süzmüş. Sonra da tatlı tatlı gülümsemiş:

– Efendiler tabi hayırlı haberlerim var, müjdemî isterim! File bir de eş geliyor, demiş.

SAHAFLARDAN MI ALDIN?

Nasrettin Hoca evde otururken kapı çalınmış. Hoca, üşenmeyip kapıya kadar yürümüş, kapıyı açmış. Gelen, kapı komşularından biriymiş.

Nasrettin Hoca:

– Buyur bey, hayırdır inşallah! Ne istiyorsun, diye sormuş.

Komşusu:

– Mahallemizde düğün var. Seni de bekleriz, demiş.

Nasrettin Hoca:

– Peki, gelirim, demiş.

Komşusu:

– Kal sağlıcakla, diyerek düğün evinin yolunu tutmuş.

Nasrettin Hoca, düğüne giderken en güzel kürkünü giymiş. Hazırlığını bitirince yola düşmüş.

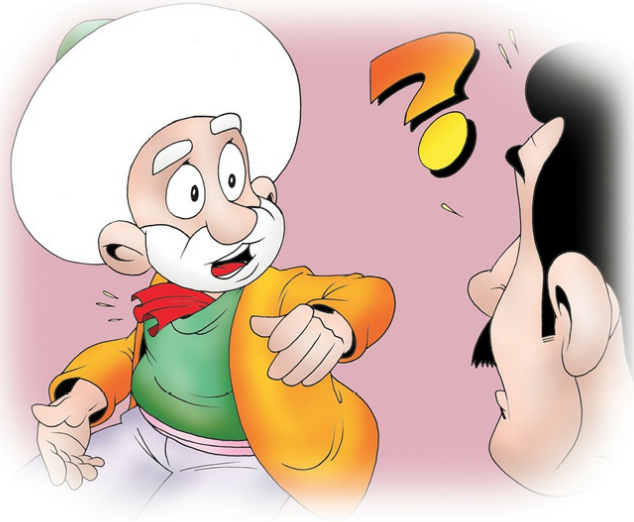

Düğün evine geldiğinde bakmış ki çok kalabalık. Gelen gidenin haddi hesabı yok. Ne ayakkabıların başında bekleyen ne de: “Sen kimsin?” diye soran var.

Nasrettin Hoca, ayakkabılarını düşünmüş. Öyle ya, düğün evi, bir karışıklık olabilir, yanlışlıkla biri alabilirmiş. Hepsinin üstüne titrediği için ayakkabılarını çıkarmış. Bir mendille, güzelce sarıp sarmalamış, sonra da koynuna saklamış. İçeriye bu şekilde gönül rahatlığıyla girmiş, sonra da baş köşeye kurulmuş. Yanında oturanlardan biri, Hoca'nın koynundaki mendilin ucunu görünce:

– Hayırdır, Hoca Efendi! Koynunuzda sakladığınız değerli bir kitap herhâlde, demiş.

Hoca ağzını açıp: “Evet komşu, doğru tahmin ettin!” diyecekken öteki komşu hemen söze karışmış.

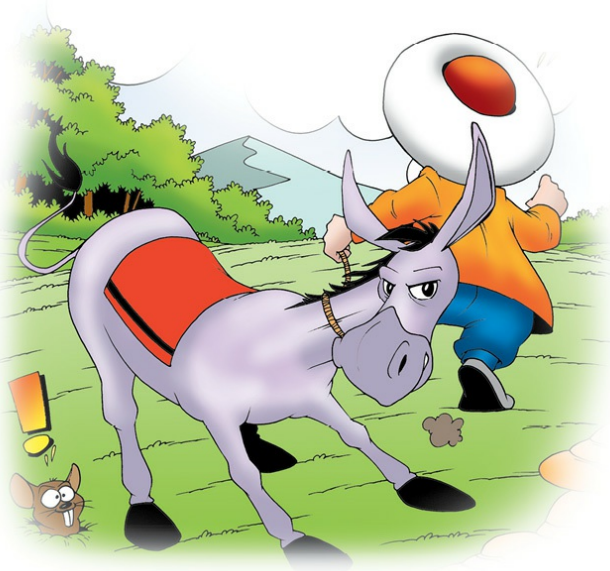
– Sahaplardan mı aldınız, diye sormuş.

Nasrettin Hoca buna ne desin? Katıla katıla gülmüş.

– Hayır efendi! Sahaflardan almadım, kunduracıdan aldım, demiş.

EŞEKTEN CANI YANINCA

Nasrettin Hoca, huysuz eşegiyle baş edemediği için başına gelmedik iş kalmıyormuş. Bu yüzden canı fena hâlde yanan Hoca, bakmış olacak gibi değil. “En iyisi mi pazara götürüp satayım bu eşegi!” demiş. Fazla beklememiş, yularından tuttuğu gibi eşegi pazar yerine götürmüştü.

Pazar yeri oldukça kalabalık olunca, Hoca'nın yüzü gülmeye başlamış. Eşegi çabuk satacağını sanmış. Tellalın eline biraz para sıkıştırmış. “Satılık eşek var!” diye bağırmasını söylemiş. Tellal da parayı alınca: “Satılık eşek var!” diye bağırmaya başlamış.

Müşterinin biri çıkmış, eşegin yaşına bakmak istemiş. Ağzını açıp dişlerini sayacakken eşek adamı ısırılmış. Yaşlı müşteri, hiddetle eşege bakmış. Sonra ağzına geleni söylemeye başlamış. Sonra da kendi yoluna çekip gitmiş.

Nasrettin Hoca, buna pek üzölmüş ama umudunu yitirmemiş.

Birkaç dakika sonra müşterinin biri, hiçbir şeyden habersizce eşeğin yanına gelmiş. Anlaşma yapmadan önce eşeği iyice süzmüş, her yerine bakmak istemiş. Tam bu sırada bir çift yemiş. Hoca, söze karışayım derken adam, açmış ağzını, yummuş gözünü.

Tellal başı, bakmış eşek huysuz, bu gidişe bir son vermek istemiş.

Hoca'ya dönmüş:

– Efendi amca, bu iş böyle olmayacak! Bu nasıl eşek böyle? Kimini ısırır, kimini tekmeler! Boşuna nefes tüketmeyelim! Bu belayı kimse başına sarmak istemez, demiş.

Nasrettin Hoca, bir eşeğine bakmış, bir tellal başına bakmış. Sonra acı acı başını sallamış.

– Tellal efendi, ben eşeği satacak değildim zaten! İnsanların bundan neler çektiğimi görmelerini

istedim, demiş.

ALLAH'IN RAHMETİNDEN KAÇILIR MI?

Günlerden bir gün, Nasrettin Hoca, pencerenin önünde oturmuş, dışarıyı seyrediyormuş. Bu sırada gök gürlemeye, şimşekler çakmaya başlamaz mı? Hoca, korkudan titremiş, hayır dualar etmiş. Daha sonra bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başlayınca sokakta kimse kalmamış. Bu sırada Hoca'nın gözü adamın birine takılmış. Yağmur yağdıkça adam koşuyor, can havliyle yağmurdan kaçıyor.

Nasrettin Hoca, dayanamamış, kaçan adama bağırmış:

– Ayıp değil mi yaptığın? Allah'ın rahmetinden kaçmaya utanmıyor musun, demiş.

Adam, yanına, çevresine bakınmış; Nasrettin Hoca'nın söyledikleri kulaklarında çınlamış. Utanmış, sıkılmış. Yaptığından pişman olmuş gibi adımları yavaşlatmış.

– Öyle ya, Hoca'nın bir bildiği vardır elbet, demiş. Eve ulaşınca kadar yağmurda iyice ıslanmış. Tabi, adamı sıırıslıklam gören hanımı, adama söylemediğini bırakmamış. Adam, bu yüzden Nasrettin Hoca'ya içinden:

– Bu senin yanına kâr kalmaz Hoca Efendi, diye söylenmiş.

Gel zaman git zaman, yine günlerden bir gün Nasrettin Hoca, yağmura tutulmuş. Islanmamak iin canı burnunda koşmaya başlamış. Bu sırada yağmurdan katığı iin Hoca'nın azarladığı adam, Nasrettin Hoca'yı koşar adım görünce:

– Senin yaptığın ayıp değil mi Hoca Efendi! Allah'ın rahmetinden kaıyorsun, demiş.

Nasrettin Hoca, dönüp adama bakmış:

– Hi yle şey olur mu komşu? Yağmurdan kamıyorum, Allah'ın rahmetine basmamak iin koşuyorum, demiş.

İÇİNDE BEN DE OLSAYDIM

Nasrettin Hoca, erkenden evden çıkıp gitmiş. Hanımı evde yalnız kalınca Hoca'nın cübbesini yıkamaya karar vermiş. Odadan cübbeyi aldığı gibi banyoya gitmiş. Suya yatırıp bir güzel yıkamış. Duruladıktan sonra da götürüp bahçeye asmış.

Nasrettin Hoca, arkadaşlarının lafa tutmasıyla eve geç dönmüş. Etraf karanlıkmiş, Hoca, neredeyse gözünün önünü seçemiyormuş.

Nasrettin Hoca, eve ulaştığında şükretmiş, oturma odasına geçmiş. Bağdaş kurup oturduğu sedirde kafasını dinlemeye başlamış. Odanın içinde bakışlarını dolaştırırken gözü, bahçedeki karartıya ilişmiş. Ağaçların altında bir adam ok çekmiş öylece duruyormuş. Hoca paniklemiş, eli ayağına dolaşmış.

Hoca: "Gecenin bu saatinde hırsızdan başkası olamaz." diyerek hanımına seslenmiş:

– Çabuk ol hanım! Benim okumla yayımı al da gel, demiş.

Hanımı da ne oldu demeye kalmamış. Hoca'nın istediklerini kilerden bulup getirmiş.

– Buyur Hoca Efendi, demiş.

Nasrettin Hoca da nişancıymış ama ne nişancı? Yayı germiş, oku karartının olduğu yere fırlatmış.

Muradına eren Hoca, derin bir soluk almış.

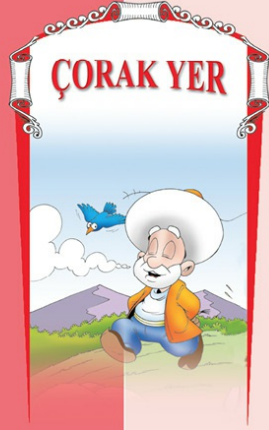
– Artık adamı yarın hastanede ziyaret ederiz, demiş. Gönül rahatlığıyla başını yastığa koymuş, rahatça yatmış.

Sabah olup horozlar ötünce bütün mahalleli uyanmış. Tabi Nasrettin Hoca da kalkıp giyinmiş. İlk işi bahçedeki karartıya bakmak olmuş. Bakmış, bakmış ama bir de ne görsün! Adam sanıp da ok fırlatıp delik deşik ettiği karartı kendi cübbesiymiş.

Hoca, hanıma dönerek:

– Gördün mü başıma geleni? Ya cbbenin içinde ben de olsaydım, demiş.

Bandrol Uygulamasına İlişkin
Usul ve Esaslar Hakkında
Yönetmeliğin 5 inci maddesinin
ikinci fıkrası çerçevesinde
bandrol taşıması zorunlu değildir.

MEB TAVSİYELİ İLKRETİM 100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

1. Karınca ile ekirge
2. Sihirli Tas
3. Gizli Hazine
4. Fare ile Deve
5. Nasrettin Hoca'nın Hayatı
6. Doğuran Kazan
7. Baklava Tepsisi
8. orak Yer
9. Kibritçi Kız
10. Yaban Kuğuları
11. Akıllı Karga
12. Tavşan ile Kaplumbağa
13. Altın Yumurtlayan Kaz
14. Değirmenci ve OĞlu
15. Tilki ile Leylek
16. Hacivat ile Karagöz
17. Kedinin Oyunu
18. İki İnatçı Keçi
19. Kuyudaki Cın
20. Cimri AĞa
21. Bilmeceleler
22. Tekerlemeler

Zambak
YAYINLARI

